

imádkozott, hogy ha lehetséges, távozzék el tőle ez az óra... (Mk 14,32-35). **Részvétet**, lelki támogatást várt volna övétől a nehéz percekben, de nem kapta meg. Ezért amikor visszatérve hozzájuk, alva találta őket, számon is kérte Pétert: „Simon, te alszol!? Nem volt erőd egy órát résen lenni?” (Mk 14,37)

Elgondolkodtató, hogy Jézusnak a helyes magatartásra irányuló fenti elvárásai kivétel nélkül mind a tanítványaira irányulnak...

Végezetül vegyünk szemügyre egy nagyon izgalmas jelenséget: olyan elvárásokról van itt szó, amelyeket Jézus **olyanokkal szemben** támasztott, akik valamilyen szempontból nagyra tartották magukat, illetve komoly készséget mutattak az ő követésére.

Az „örök életet” elnyerni kívánó „gazdag ifjút” Jézus az ismert parancsokhoz utasítja: „Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamis tanúságot ne tégy, ne rabolj, tiszteld apádat és anyádat!” Ő azonban magabiztosan, feltehetően nem kis büszkeséggel, és talán még méltatlankodva is azt feleli: „Rabbi, ezeket mind megtartottam ifjúkorom óta.” Jézus erre ránézett, megkedvelte, és – magában némi iróniával talán azt gondolva: „No, ha ilyen remek fickó vagy, akkor hozzád méltó feladatot adok neked!” – így szólt hozzá: „Egy dolog hiányzik neked. Rajta, menj el, add el mindazt, amit birtokolsz, és add a szegényeknek... Aztán gyere ide hozzám, és kövess engem!” Az viszont elkomorodott erre a szóra, és szomorúan elment, ugyanis nagy vagyont birtokolt (Mk 10,17-22).

Máskor egy törvénytudó, azaz teológus állt elő ugyanazzal a kérdéssel: „Rabbi, mit tegyek, hogy örök életet örököljek?” Jézus őt is a Törvényhez utasítja, ő pedig az Isten és az embertársak iránti szeretet két parancsát idézi abból. Jézus elismerően szól hozzá: „Helyesen feleltél. Tedd ezt, és élni fogsz!” Ő azonban, talán azért, hogy ne nagyon kelljen cselekednie, azt firtatja, kit tekinthet embertársának, mire Jézus elmondja neki az irtalmas samaritánusról szóló példabeszédet, aztán így buzdítja: „Menj, és te magad is tégy hasonlóan!” (Lk 10,25-37) – Nem mondta, de talán gondolta: „Hát ha te olyan okos teológus vagy, és most már mindent tudsz, akkor már csak arra van szükséged, hogy okoskodás helyett a tettek mezejére lépj!”

Jézus egyszer fölszólított valakit: „Kövess engem!” Úgy látszik, az illető kész volt erre, mert csak azt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat!” Erre Jézus így fogalmazta meg személyre szabott elvárását: „Hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat! Te pedig menj el, és hirdesd mindenütt Isten országát” (Lk 9,59-60)! – Jézus nem volt fanatikus. Az éppen elhunyt apa eltemetésének megtiltása ellentmondásban állna egész személyiségével és viselkedésével, de teljesen értelmetlen is lenne, hiszen Isten országa nem szenvedne kárt, ha az illető fél vagy egy nap „késéssel” kezdené hirdetni. Inkább arról van tehát szó, hogy ő meg akarta várni apja halálát, nehogy elessen az örökségtől. Ebben az esetben világos és konkrét értelmet kapnak Jézus szavai (és mindjárt nem tűnnek olyan embertelennek, mint sokan feltételezik): „Csak a szellemileg halottak [= a szeretet ügye szempontjából halottak] számára fontos az örökség, csak ők várnak arra, hogy hozzájussanak. Te menj, és hirdesd az [igazi] életet!”

Más valaki önként jelentkezett Jézus követésére, de hasonló feltételt szabott: „Követni foglak, uram! Előbb azonban engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől!” Jézus azonban nyilván úgy látta, hogy ha már ekkora készség van benne, akkor elvárhatja tőle a következtességet, ezért határozottan így szólt hozzá: „Aki kezét az eke szarvára teszi, s közben hátratekint, nem alkalmas Isten országára” (Lk 9,61-61). – Ép ésszel nem feltételezhetjük Jézusról, hogy az őt követni szándékozótól megtagadta volna az emberiség minimumát, vagyis az egyszerű búcsúvételt rokonaitól, ezért az illető kérését csak úgy érthetjük: „Engedd meg, hogy békében búcsút vegyek!”, azaz: „Majd jövök, ha a rokonaimnak nem lesz kifogásuk ellene!” Ezt Jézus valóban nem fogadhatta el, mert az ilyen ember valóban alkalmatlan arra, hogy tagja

legyen Isten országának: egyszerre megfelelni a rokonok tiltásának és Isten országa követelményeinek éppolyan képtelenség (ld. Mt 10,34-36; Lk 14,26), mint hátrafelé nézve egyenes sorokat szántani – vagy két úrnak szolgálni (Mt 6,24)...

Lackfi János

Azt mondták

Azt mondták,

ez igen,

végre egy mértékadó értelmiségi,

akí tiszta vizet önt a pohárba,

van neki vitakultúrája,

kiegyensúlyozott és precíz,

okfejtései józanok és kifogástalanok,

Ja, nem.

Azt mondták,

gyere velünk haza,

mert úgy látszik, megbolondultál,

azt mondták,

kemény beszéd ez, ugyan ki hallgatja,

megyünk is inkább haza,

azt mondták,

ember így még nem beszélt,

erő van a szavaiban,

azt mondták,

káromkodik, talán bizony

Istennek képzele magát,

azt mondták,

nincs kihez mennünk,

nálad vannak az élet igéi,

azt mondták,

állj le a radikális szöveggel, és menekülj,

mert meg fognak öletni,

azt mondták,

ilyet nem mondhatsz,

ez nem történhet meg veled,

azt mondták,

ugye lángolt a szíved,

amikor az írást magyarázta?